Matar un rossinyol

Per PepMaria el dc., 02/01/2019 - 11:02

“Matar un rossinyol” (Nelle Harper Lee, 1960) descriu els anys d’infantesa de dos germans que viuen a la petita ciutat de Maycomb (nom fictici de Monroeville, Alabama). Molts reconeixen la biografia de l’autora en aquests narració. En efecte, a la dècada de 1930, l’advocat Atticus Finch, vidu, procura guanyar-se honestament la vida i criar els seus dos fills Jem i Scout amb l’ajuda de la Calpúrnia, una cuinera afroamericana decidida i tendra. En Jem i la Scout van a l’escola del barri i passen uns estius bonics gràcies a la visita d’en Dill, un amic estrafolari i simpàtic que ve de l’Estat de Missisipi (recreació de Truman Capote, amic d’infantesa de l’autora). Les històries que narra la petita Scout (alter ego de l’autora) són plenes d’innocència i alhora de realisme. No hi ha massa èpica en les vides d’aquests tres infants; però ens van informant sobre les grandeses i misèries de la gent de Maycomb i d’Alabama. I descriuen l’escenari d’un conflicte en el qual l’autora es basa en fets reals.

Efectivament, en un moment donat, les autoritats demanen a Atticus que defensi en Tom, un pare de família afroamericà i pobre acusat de violar la Mayella Ewell, una jove blanca i pobra. Germana gran d’una família nombrosa i filla del vidu i alcohòlic Bob Ewell, la Mayella declara que en Tom l’ha pegada i l’ha violada. L’explicació alternativa, que Atticus procura provar als tribunals, és que la Mayella ha intentat infructuosament seduir en Tom, i és el racista de son pare qui l’ha pegada en descobrir l’intent. Pare i filla cavalquen sobre els prejudicis racials per acusar en Tom. Després del judici, en Bob Ewell queda molt ressentit amb l’Atticus: un ressentiment que no es calma amb el pas de les setmanes...

“Matar un rossinyol és pecat”- diu l’Atticus. I ho és perquè “els rossinyols només es dediquen a cantar per alegrar-nos. No devoren els fruits dels horts, no fan nius als dipòsits de panís, no fan res més que vessar el seu cor, cantant per delectar-nos”. La innocència del rossinyol es veu reflectida en els personatges de la novel·la: blancs i negres, joves i vells, rics i pobres, puritans o tendres, intel·ligents o rucs: d’ací la bellesa d’una novel·la que té moltes pàgines amb tan poca èpica com la vida de tres infants de classe mitjana. Hi ha innocència en tots els personatges...menys en Bob Ewell. Al meu parer, malgrat que es descriu la duresa de les circumstàncies socials de la família Ewell, l’autora tracta en Bob molt durament: talment com si no tingués rossinyol. I crec profundament que en la vida de tota persona -fins de la més aparentment abjecta- hi canta un rossinyol.

.....

“Són així. No t’hi pots enfadar. Els nens han de ser molt indulgents amb les persones grans.” A. de Saint Exupéry *El petit príncep IV.*

“¿No es venen dos ocells per pocs diners? Doncs ni un de sol no cau a terra si no ho permet el vostre Pare. I pel que fa a vosaltres, fins i tot els cabells, us té comptats. Per tant, no tingueu por: vosaltres valeu més que tots els ocells.” *Evangeli de Mateu 10, 29-31.*

· “La meditació- i això m’agrada- ajuda a recuperar la infantesa perduda.” Pablo D’Ors *Biografía del silencio p.26.*

.....

· De quines persones em costa reconèixer que al seu interior “canta un rossinyol”?

· Quines accions acostumen a ajudar-me a reconèixer els rossinyols que canten al cor de les persones?